

УДК 821.161.2: 82-31

DOI: 10.31471/2304-7402-2019-2(54)-461-469

ПОВІСТЬ ДАРІЇ ЯРОСЛАВСЬКОЇ «ІЇ НЬЮ-ЙОРК»: ПОШУКИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

З. Л. Касіян

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника;
76018, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57;
тел. +380 (342) 59-60-74; email: zlata.kasiyan@gmail.com*

У статті вперше зроблено спробу проаналізувати художні особливості повісті «Ії Нью-Йорк» української діаспорної письменниці Дарії Ярославської, специфіку розв'язання у творі проблеми «Я» – «Інший» як пошуку головною героїнею власної ідентичності в координатах Нового Світу.

Розглянуто проблему асиміляції особистості під впливом «Іншого», збереження «Свого», трансформацію в «іншого-але-свого». Особливу увагу зосереджено на динаміці розвитку образу українського емігранта.

Ключові слова: «інший», «свій», ідентичність, асиміляція, культура, «своє», «чуже», літературний етнообраз, емігрант, стиль, жанр.

Феномен «Іншого» – одна з центральних проблем філософії, соціології, історії, психології – в українській літературі набуває особливого значення з початком другої і третьої хвиль еміграції. «Інший», за Ю. Кристивою, відрізняється за «правом крові, [...] ґрунту» [10, с. 123]. Вимушено покидаючи рідну землю, перетинаючи кордон як територіальну межу, експатріанти залишали простір, який визначався як «свій», «безпечний», водночас перед ними поставала проблема власної інакшості в новому середовищі. Адже поняття «Інший» пов'язане насамперед із ставлення людини до оточуючого світу. Ті, котрі мусили підкоряти береги нового буття, несли в серцях образ Батьківщини, що значною мірою давав їм відчуття кореневості, чужа земля натомість відкривала нові можливості й кидала нові виклики. За М. Бахтіним, розуміння чужої культури – діалогічне [2]. Тому в текстах діаспорних авторів цей діалогізм звучить особливо виразно: «промовляють» голоси рідного, звичного, свого, того, що становить питомі основи «Я» – і голоси досі чужого, невідомого, того, що слід ще пізнати й відкрити, іноді – навіть ворожого, бо сповненого загроз, – «Іншого».

Нове розуміння ідентичності як наслідок соціокультурної ситуації української еміграційної дійсності постало більшою мірою з долання посттравматичного досвіду, що втілювався й у письмі. Для вивчення проблеми досвіду травми концептуальними є праці Т. Гундорової «Транзи-

тна культура. Симптоми постколоніальної травми: статті та есеї», Ж. Лакана «Імена Батька», С. Жижека «Піднесений об'єкт ідеології», Д. Ла Капри «Пишемо історію, пишемо травму». За Т. Гундоровою, «...минуле — особливо, коли воно забарвлене травматичними переживаннями, — впливає на майбутнє і викорінює з буття сучасність» [4, с. 10]. Важливою для нашого дослідження також є праця П. Коннертона «Як суспільства пам'ятають», бо саме співвідношення ментальності індивіда із пам'яттю поколінь та дійсністю «Іншого» розкриває цей діалогізм розуміння чужої культури.

В українському літературознавстві дослідження проблеми травматичного досвіду в художніх текстах лише започатковуються: «У сучасній українській гуманітаристиці, за небагатьма винятками, спостерігаємо дефіцит наукових рефлексій, націлених на елементи артикульованого чи імпліцитно присутнього в культурі болю, майже цілковиту відсутність аналізу того антропологічного історичного досвіду ХХ ст., яким є травма» [3, с.3]. У царині відкриття митців-емігрантів плідно працюють українські материкові і діаспорні літературознавці. Цікавими є розвідки М. Ільницького, Г. Грабовича, Ф. Погребенника, О. Астаф'єва, Р. Мовчан, Н. Мафтин, Т. Гундорової, С. Хороба, М. Жулинського, В. Мацька, С. Козака. Що ж до творчості Дарії Ярославської, то окремі згадки можна знайти тільки в антологіях Л. Рудницького «Покликаний. Антологія літературних творів, присвячених Митрополитови Андреєви Шептицькому (1865-1944)» та Л. Табачин (Шевчук) «Антологія західноукраїнської малої прози 20-30-х рр. ХХ ст. «Сокровенне». Зокрема повість «Ї Нью Йорк» досі не була об'єктом літературознавчих студій.

Отже, мета нашого дослідження – проаналізувати художні особливості повісті, специфіку розв'язання у творі проблеми «Я» – «Інший» як пошуку головною героїнею себе в координатах Нового Світу.

Принагідно зауважимо, що Дарія Ярославська сама належала до тих, кому довелося шукати за океаном новий дім, тому переживання Христини Сумик (так звать героїню) позначені виразною нотою автобіографізму.

Справді-бо, сюжет повісті побудований на певному подієвому ланцюгові: у повоєнні роки донька галицького композитора емігрує до ЗДА (Сполучених Штатів Америки). Її родина вимушено залишається в Європі, бо в батька виявили давню хворобу, з якою в Новий Світ не пускають. Христина змушена їхати, бо місія доправляє її безкоштовно до Америки, а такий шанс втрачати не можна. Батьки обіцяють прибути згодом. Однак замість домовленого провінційного містечка, в якому мешкає далека батькова рідня, дівчина вирішила залишитися в Нью-Йорку, адже це місто зачарувало її ще світлинами хмарочосів, які висилала дівчині подруга Нінка.

Центральна проблема повісті завжди залишається актуальною у канві твору завдяки майстерному моделюванню авторкою як часопрос-

торової сітки, так і композиції в цілому. Осердя повісті становить структуру виразно новелістичного типу: у першій частині твору інтрига не відпускає увагу читача ні на хвилину. І презентація героїні в переповненому вагоні підземки в стані нервового напруження, розгубленості, тривоги майстерно виплетена на контрастному зіставленні традиційних, усталених цінностей (на які вказують деталі її зовнішності: і риси обличчя, і деталі одягу, – де переважає ясність, чіткість, статика) й чужого їй світу, надзвичайно мінливого, динамічного, непередбачуваного. Героїня постає у всій повноті відчуження: розгубленість, тривога, невпевненість – доміняють її настрою. Наче «віднесена вітром», відірвана від свого коріння, потрапляє вона у вир великого міста. Описи, позначені технікою колажу, покликані розкрити психологічний стан героїні на контрасті: «Чорний, припорошений тунель вглитує змійку клеїтливих вагонів і раптом уся їх середина стає подвійною. Люди з втомленими, байдужими, чи веселими лицами, люди, що читають газети, книжки, говорять із собою, або бачать щось, чого нема перед ними, відбиваються у шибках ураз із мапою напрямків підземки та різними режисерами, що прикрашують її стіни. Вагони хитаються на боки, немов підпита людина, колеса стукотять, скреготючи на поворотах, на переді першого вагону, невтомно гуде мотор. На зупинках мигають білі кахлі, низькі, прикопчені стелі і цілі ряди великих, різнобарвних афішів, лозунгів, вийнятків зо Святого Письма. Висять вони у прекрасній згоді поруч себе, хоч часто не признають, або поборюють себе. Пересуваються людські постаті, їх білі, чи кольорові лица, різнобарвний одяг. Хвиля людей виходить, інша заповнює вагони і знову темнота за шибками, що відбивають їх середину» [17, с. 7]. Такі динамічні описи руху вагону підземки й людських потоків підсилюють тривогу й внутрішню напругу: врешті стає зрозумілим, що дівчина переживає через виклик до адвоката. В її гарячкових пошуках відповіді на питання: «Чому?» читач губиться в різних здогадках разом із нею, здається, чує, як шалено б'ється в тривозі її серце. Врешті стає зрозуміло: Христина сама від себе ховає свій найбільший страх.

Маркери, що окреслюють межу «Я» – «Інший», виявляють світ різних цінностей: Христина ще не встигла набути нової ідентичності, хоча знає, що це – неминуче (адже в листі до батьків знаходить цікаве порівняння із квіткою, пересадженою на інший ґрунт). У дівчини, вихованої в системі правил пристойної поведінки галицьких панночок, викликає доволі відчутний дискомфорт пара, що «голосно зо сміхом говорить по-японськи і їм байдуже, чи це комусь приємне, чи ні» [17, с. 8]. Прикметно, що Христина думками час від часу повертається до батьків, до їхніх листів, які символічно стають оберегом, рятують юнку від тривоги. Та хвилі переживань ні на мить не дають спокою дівчині, «раптом її серце холодне» [17, с. 8]: вона усвідомлює, що провина за нею таки може бути. Тепер тривога знаходить назву – «неприємність з Евою». Дарія Ярославська майстерно змальовує шалений перебіг думок героїні серед

«водоверті» людських потоків «Тайм Скверу», де, «завжди так глітно і рухливо» [17, с. 11]. Схожі візії «чужого» знаходимо і в офісі адвоката, де панує безликість і невизначеність. У машиністок «дбайливі зачіски, яскраво мальовані нігті, рисунок губ, що його диктує Голлівуд». Однак береги «свого» рятують Христю – привітна дівчина, що відгукнулася на її запитання, видалась їй чимось рідною: «не рисами обличчя, не кольором волосся, а чимось тим неспійманим, що притаманне одній генерації людей з одного краю» [17, с. 13].

Водночас такий спосіб організації подій у творі тільки підсилює інтригу – читач шукає відповіді на запитання, що мучить дівчину. Нарешті покладена перед нею світлина Еви стає кульмінаційною точкою переживань: «Мороз пробігає попід шкірою, на чолі виступає піт» [17, с. 17]. Та сюжетна лінія раптом робить ретардаційну криву: «крізь простори і час повертається до неї давно минуле» [17, с. 17]. У лічені секунди, доки триває пауза, пролітають перед Христею спогади про батьківську оселю із «прозорими завісами та квітами» [17, с. 17], де панувала атмосфера особливої ніжності й увічливості; про самого батька, відомого композитора, що «молодим зійшов Україну з крісом у руці, але ні бої, ні рани не потрапили скувати на сталь серце романтика» [17, с. 18]. Пам'ять повертає її до трьох дівчат-квартиранток, що орендували помешкання в домі її батьків. Серед них була і Ева – «долярова панна», чії батьки вже жили в Америці. Вона відрізнялася і від українських, і від американських дівчат. Адже була «рівноправною громадянкою на обох півкулях»: «Вона поверталася вже до того незнаного і далекого для її співчениць, світу, що був для неї домом, пробувши в рідному місті своїх батьків три роки. Надбання у школі Нового Світу доповнилося культурним доробком Старого Краю і зробило Еву іншою від других дівчат. Відмінною від її американських одноліток, іншою від українських дівчат. Батько Христі добродушно договорював: Хіба вона їде додому? Вона тут «вдома»! Вона належить до України! Еву це ні бентежило, ні дратувало. Любила жарти, сміх, веселість. Вона «вдома» в Америці і в Україні!» [17, с. 21].

Питання адвоката про те, чи справді Христя зупинилася після прибуття до Америки в Еви Штогрин, висмикує дівчину із плину спогадів, змушує її серце знову болюче стиснутися. Однак наратив спогадів продовжується і з минулого зринають картини приїзду Христі в Нью-Йорк. Новий Світ поставав перед нею то загравою, то химерною грою тіней: «Перед ними мерехтіло, блимало, палахкотіло яскравими кольорами небо і вода. Здавалося, немов на переді горить якийсь величезне багаття, що нема там землі, тільки розтоплена маса чавуну, заліза й алюмінію. Довкола чулися оклики і слова у різних мовах Європи. Люди пхалися ближче поруччя, натискали одні на одних, перебігали на другий кінець корабля. Гарячим блиском сяяв їм назустріч Новий Світ. На його тлі виступали темними силуетами зариси пароплавів, човнів, пливучих

маяків, забудов. Зарисовувались і зникали, доки корабель не зупинився серед води. Чекав ранку, щоб в'їхати до порту» [17, с. 26].

Тоді в порту вона отримала листа від Нінки. Подруга повідомляла, що не зможе її зустріти, бо на якийсь час їде з міста. Розпач охопив Христю: «Піддашся не запалося і нічого незвичайного довкола не сталося, це тільки їй здавалося, що стрімголов летить у цю густу, темну воду, що біла в низьку стінку пристані. У голові зашуміло, закрутилося, перехопило віддих. Це добре, що Нінка якось поліпшила своє життя... – розпочалася і згинула шляхетна думка у вирі почуттів. Оглянулася. Ніодного знайомого лиця. У дальньому кутку піддашся, похилившись над відчиненими скринями, переходили митну контролю її знайомі з корабля. Другі йшли вже до парканця, якась солідного вигляду людина провадила їх до виходу. Побігти до них, сказати їм, благати їх – чіплялася її думка якогось рятунку. Але ноги не рушилися. Хвиля крижаного холоду прокотилася плечима і застрягла у п'ятах» [17, с. 29].

Саме тоді пригадалася їй Ева, котра вже давніше мешкала в Нью-Йорку. Авторка влучно передає емоції головної герої, підсилені уривчатою мовою, голосом, що затинався від хвилювання, тотальним відчуттям якоїсь катастрофи. Вона мусить проситися до чужого помешкання, бо інакше що її чекає у цьому місті? І Ева таки запросила її у власну домівку. Принагідно зазначимо, що Д. Ярославська, змальовуючи образ Еви, – української емігрантки, вказує на її «іншу» ідентичність. Тобто, героїня вросла корінням у цю землю, це її дім, її батьківщина. Чоловік і донька Еви – американці, громадяни країни з величезними можливостями. І хоча подруга гостинно поставилася до дівчини, Христя згодом зрозуміла: вона – лише «скиталка» (так зневажливо висловлювалася «американка» про Нінку).

Та все ж спочатку Новий Світ видався головній героїні неймовірно щедрим: «Мов із отуманеною головою, цілком зачарована ходила в тих днях. Нові враження сипались на неї з несподіваним розгоном. Сприймала їх ніби увісні, втомлена новиною» [17, с. 36]. В описах Евиного дому, інтер'єрі кімнат, відчутна особлива грань буття українських емігрантів, яку У. Самчук означив у романі «На твердому ґрунті». Так, Христині, як і багатьом її співвітчизникам, доведеться ще багато пережити, здолати багато перешкод, щоб віднайти нову ідентичність, новий дім за океаном. Але зрештою це можливо. Помешкання Еви як символ дому став для Христі важливим елементом у подоланні травми пережитого, в оновленні його онтологічної сутності: «Колишне помешкання батьків на вулиці Білинського в Станиславові, а потім на Богданівці у Львові з своєю скромною красою і, вигодою майже затерлося було в її пам'яті. Найбільше знане було життя у валізці, в товарних вагонах, що везли її все далі від рідної землі, речі без значення, краси і тривалости. Єдиний малий килимок маминої роботи, свідок давнього життя, що ним прикрашували всі стіни, серед яких не приходилось їм тільки перебувати,

насував думку про колишне замилювання до краси. Усе було нове для неї. І був нарешті дім, хата. Це так прекрасно мати хату!» [17, с. 37].

Однак Христя невдовзі втрачає «віднайдений рай». Героїня мала необережність запросити Нінку в гості до Евиного помешкання. Господиня не може дозволити, щоб сусіди бачили, як до неї в гості прийде жінка, що вийшла заміж за представника «кольорової раси»: «людина не повинна... виходити за межі своєї раси... Багато тварин у джунглях, але такі тигр знає, що він тигр, а леопард, що він леопард» [17, с. 55]. Ця «нова ідентичність» «рівноправної громадянки на обох півкулях» увібрала й характерний ще для Америки тих років «подих» расизму. Для Христі, вихованої у повазі до людини, ким би ця людина не була, слова Еви неприємні, а тим паче зневажливе «скиталка»: «Христю кинуло в гарячку. У тому слові вона відчула погорду і легковаження. Таким тоном можна говорити про людину, позбавлену честі і гідності. Воно відразу прилипло до неї, до її мами і тата, до тих усіх людей, що до них воно могло відноситися» [17, с. 56]. Героїня відчула, що це слово стосувалося усього її народу, адже вона ще не втратила відчуття єдності з тим краєм, який мусила залишити. І та його часточка, що збереглася в її серці, давала дівчині право стати на захист свого народу. Ці далекі і такі рідні люди, які все менше нагадували про себе, раптом набули особливого значення – адже це їх шойно зробили спробу принизити. Висловивши обурення, Христина залишає дім, досі гостинний для неї. Водночас почуття відповідальності непокоїть Христину через стан здоров'я Еви.

Тепер Христя залишається сам на сам із світом «Іншого». Її блукання у пошуках ночівлі й місця праці також уміщується в плин спогадів усього між двома репліками до адвоката. Вона бачить таких, як і сама, емігрантів, що шукають притулку. Гаряче мріє зустріти когось із знайомих, та намарне. Цьому світові, сповненому неонових реклам, вогнів автомобілів, звуків джазу, що линуть із вікон ресторанів, до неї немає ніякого діла: «Кіна, фабрики, крамниці, кричали про те, що мають на збут, вихвалювали, манили, накидувались. Звідусіль щось блимало, мерехтіло, одна назва гасла, друга засвічувалась, стало відразу видно, немов далі був ще день. Була тепер в осередку того блискучого світла реклям, що його ще недавно оглядала з пароплава» [17, с. 67]. Христя цілком розгублена у коловороті людських потоків, вона фізично відчуває власну непотрібність тут. Врешті в нічному барі, куди зайшла випити чаю, вона дізнається адресу, де можна дешево орендувати помешкання. Чуже буття, чужа культура повсюдно агресивно наступають на героїню, ніби прагнучи розмити межі її ідентичності, змінити орієнтири й цінності. Маркерами цієї «Іншої» культури стають бруд і галас (розбиті пляшки, зібгані газети, якими вітер замітає вулиці, світло неонових реклам, що навіть вночі, крізь заслонені фіранки, вдиралося до кімнати, поморщені від праці долоні посудомийниці, які раніше пурхали над клавішами піаніно) злиденного кварталу, в якому Христі довелося меш-

кати. Однак це також оприявники незалежності, про яку мріяла юна Христя. Набуваючи нової ідентичності, дівчина навряд чи зможе навчитися підміняти свої ідеали грошима. Хоча вона й відкрила для себе їх всемогутню силу, однак не обожає їх. «Як вам подобається Америка?» – це питання лейтмотивом лунає з уст різних людей впродовж її «одиссеї», відлунує у закутках її свідомості, тривожить душу сподіваннями віднайти новий Дім. Це ж питання повертає її до тьми у кабінеті адвоката.

Страшною звісткою для Христини стає новина про смерть Еви Штогрин. Героїня підсвідомо звинувачує себе: «пальці Христининих рук цупко сплітаються з собою. Вони холонуть». Напруга сягає кульмінаційної вершини. Та раптом виявляється, що у конверті гроші, – незначна сума, виграна в лотерею, куплену колись Христиною. А причину смерті Еви адвокат пояснює тим, що ліки, які вона приймала, давно вже їй зовсім не допомагали.

Життя продовжується, Христя не почуває себе вже так самотньо й тривожно в чужому місті. Хоча доля і надалі випробовує героїню – дівчина довідується, що батькам відмовлено у праві емігрувати до Америки. Тепер їй доведеться самотужки пускати коріння на новій землі. Вона втрачає навіть ту ілюзію, що тішила її, однак раптом відчуває, що цей чужий світ уже потихеньку стає звичним. Героїня, переймаючи ментальність «Іншого», зіштовхується з опозицією, – вона приміряє, протиставляє, й врешті асимілюється. Як наслідок, її самість набуває ознак дуальності, оскільки твориться різними культурами. Лист від батька – своєрідний духовний заповіт старшого покоління. Окрім того, батько наголошує Христині про важливість праці задля розвитку її таланту (дівчина мала хист до співу): «Я хотів би тільки, щоб ти вміла виконати свою частиночку обов'язку так, щоб у тому святі людства не забракло народу, з якого Ти вийшла. Бо Ти, моя Доню, на жаль, емігрантка, тобто людина, до якої життя ставить більші вимоги, як пересічно. Край, з якого емігрант виходить, вимагає від нього любови і пам'яті. Край, який його приймає, вимагає, якщо вже не такої самої любови, то перш усього лояльності і вдяки. Я не хотів би, щоб Ти забула, або злегковажила одне, або друге. Я не хотів би, щоб Ти була тим філодендроном, який втнуть і посадять у новий глечик, але я не хочу також, щоб Ти не поглянула у вікно, до якого попнялася. Не хочу давати Тобі ні вказівок, ні наук» [17, с. 121]. Безумовно це заповіт самої Д. Ярославської, якій судилося життя емігрантки. Письменниця, беручи до уваги зазначені істини, проектує світ власного «Я» серед множинності «Інших». Це ключ до здатності творити нову батьківщину, новий простір – набути властивостей «іншого-але-свого» [4, с.35]. Так відбувається трансформація життєвих та ідейно-естетичних поглядів самої авторки. Суголосні думки знаходимо у науковій розвідці Анрі Лефевра «Продуктування простору», де він окреслює подібне коло проблем через тріаду: задуманий – сприйнятий – прожитий [18].

Зроблений нами аналіз специфіки розв'язання у повісті Дарії Ярославської проблеми «Я» – «Інший» як пошуків себе в координатах Нового Світу, засвідчує стильову майстерність письменниці, що виявилася у єдності ідейно-художнього змісту твору, його композиційної довершеності. Образ головної героїні постає в динаміці, психологічній напрузі, що значною мірою досягається завдяки використанню новелістичних принципів побудови композиції твору. Конфлікт між авторитарною системою і дівчиною, що в «межовій ситуації» бореться за свою автентичність, дає відсіч асимілятивним процесам, уникає ментальної залежності від «іншої» свідомості, визначає художньо-філософську основу повісті Дарії Ярославської.

Література

1. Андрусів С. М. Західноукраїнська література 30-х рр. ХХ ст.: проблема національної ідентичності: автореф. дис. на здобуття наук. Ступеня доктора філол. наук: спец. 10.01.01 «Українська література» / С. М. Андрусів. – К., 1996. 25 с.
2. Бахтин М. М. Проблемы творчества Достоевского. – М.: Художественная литература, 1963.
3. Василенко В. С. Модифікація травми в українській еміграційній прозі другої половини ХХ століття: дис. канд. філол. наук: 10.01.01 / В. С. Василенко; Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України. К., 2016. 204 с.
4. Гундорова Т. Транзитна культура. Симптоми постколоніальної травми: статті та есеї / Тамара Гундорова. – К.: Грані-Т, 2013. 548 с. – (Серія «De profundis»)
5. Денисюк І. О. Літературознавчі та фольклористичні праці: У 3 томах, 4 книгах / Іван Денисюк. – Львів: [б. м.], 2005. – Том 1: Літературознавчі дослідження. Книга 1. – 2005. 432 с. – [У надзаг.: Львівський національний університет імені Івана Франка].
6. Державин В. М. Література і літературознавство: вибрані теоретичні та літературно-критичні праці / Упоряд. та авт. передм. С. Хороб / В. М. Державин. – Івано-Франківськ: Прикарпатський нац. ун-т ім. Василя Стефаника, Наук. т-во ім. Т. Г. Шевченка, 2005. 492 с.
7. Жижек С. Возвышенный объект идеологии / Славой Жижек ; пер. с англ. В. Софронова. – М.: Художественный журнал, 1999. 114 с.
8. Козак С. Українська планета Ді-Пі: сторінками газети «Українські вісті» / С. П. Козак. – К.: Літ. Україна, 2013. 564 с.
9. Колісниченко-Братунь Н. Еміграція душі, або феномен митця емігранта в контексті українського менталітету / Н. Колісниченко-Братунь // Все-світ. – 1996. – № 5–6. С. 162–164
10. Кристева Ю. Самі собі чужі / Пер. з франц. З. Борисюк / Юлія Кристева. – К.: Основи, 2004. 262 с.
11. Лесин В. М. Словник літературознавчих термінів / В. М. Лесин, О. С. Пулинець. – К.: Рад. школа, 1971. 488 с.

12. Літературознавча енциклопедія: у 2 т. – Т.1 / Авт.-уклад. Ю. І. Ковалів. – К.: Академія, 2007. 608 с.
13. Мафтин Н. В. Західноукраїнська та еміграційна проза 20-30-х років ХХ століття: парадигма реконквісти: монографія / Н. В. Мафтин. – Івано-Франківськ: ВДВ ЦІТ Прикарпатського національного ун-ту ім. В. Стефаника, 2008. 356 с.
14. Мафтин Н. В. У пошуках "GRAND" стилю (західноукраїнська та еміграційна проза міжвоєнного двадцятиліття): монографія / Наталя Мафтин; Прикарпат. нац. ун-т ім. Василя Стефаника. – Івано-Франківськ: ЛІК, 2011. 335 с.
15. Мацько В. П. Українська еміграційна проза ХХ століття: монографія / В. П. Мацько. – Хмельницький: ПП Дереза І. Ж., 2009. 388 с.
16. Погребенник Ф. З Україною в серці. Нариси-дослідження про творчість письменників-прикарпатців у діаспорі.– К.: Вид-во ім. О. Теліги, 1995.
17. Ярославська Д. Її Нью-Йорк / Дарія Ярославська. – Printed in the United States, 1959. 159 с.
18. Lefebvre, Henri, [Production de l'espace. English]. The production of space/Henri Lefebvre; translated by Donald Nicholson Smith. 1991, 464 p.

Стаття надійшла до редакційної колегії 24.12.2018 р.

Рекомендовано до друку д.ф.н., професором Мафтин Н.В.

DARYIA YAROSLAVSKA'S NOVEL "A GIRL IN NEW YORK": SEARCHING NATIONAL IDENTITY

Z. L. Kasiyan

Vasyl Stefanyk Precarpathian National University;

76000, Ivano-Frankivsk, Shevchenko str., 57;

ph. +380 (342) 59-60-74, email: zlata.kasiyan@gmail.com

The article first attempts to analyze the artistic peculiarities of "A Girl in New York" novel by Ukrainian diaspora writer Daria Yaroslavska, the specifics of the solution to the problem of "I" – "Other" as the search for the main heroine of her own identity in the coordinates of the New World.

The problem of assimilation of personality under the influence of "Other", preservation of "His", transformation into "another-but-your" is considered. Particular attention is paid to the dynamics of the development of the image of the Ukrainian emigrant.

Key words: *"other", "his", identity, assimilation, culture, "his", "foreign", literary ethno-form, emigrant, style, genre.*